

Desmantellant els arguments TERF

Els arguments TERF resulten molt simplistes, ja que validen el ser dona a aquelles que des de petites s'han socialitzat com a tal. Però quin tipus de dona? Una que no ha tingut els privilegis masculins. Això no sols deixa de costat les experiències de dones trans que van transitar des de molt petites i que pràcticament tota la vida han estat socialitzades com a dones, sinó que també invisibilitza les experiències de dones trans que, en haver transitat després de l'adolescència o en edats adultes, el món socialitza com a dones. I cal tenir present que aquesta socialització es dona sense importar si abans van tenir privilegis masculins, ja que tots els privilegis són contextuals i en diferents moments de la vida podrien desaparèixer, com quan es transita d'un gènere a un altre.

Les dones trans sempre parlen de la pèrdua de privilegis que han tingut a

l'hora de realitzar el trànsit; de fet, el feminisme interseccional parla de la revisió dels propis privilegis i, com hem dit unes línies més amunt, l'experiència com a dona d'una dona negra del Senegal no serà la mateixa que la d'una dona blanca, o nicaragüenca, o trans, o autista. Per tant, cal revisar els propis privilegis i treballar-los.

Ampliar el vocabulari de manera que inclogui totes les realitats persegueix eliminar l'exclusió, no les dones. Les autanomenades feministes radicals creuen en un debat entre dones = feministes i persones trans = masculistes, obviant que gran part del feminisme fa costat a les persones trans i la gran majoria de persones trans són feministes. I parlant de falta de privilegis, recordem que avui les dones trans ostenten un 80 % de desocupació, una xifra molt superior a la de la resta de franges de població.

El feminisme interseccional és un viatge d'anada

Seria interessant que cada persona que diu ser feminista radical conegués realment entorns trans, no val dir que es té una amiga trans i que s'és feminista radical. Caldria que les coneguessin, les habitessin i les escoltessin, que fossin coneixedores del que és trencar la norma, que vegin la violència permanent, simbòlica i física, fins i tot la que elles no coneixen, i que veiessin com el feminisme interseccional és un feminisme de xarxes, de cures i sobretot de revisió de privilegis.

Cal convidar-les al ball de les amigues travestis, les no binàries, les mariques..., totes les que desafien aquest sistema. Potser així s'adonaran que el feminisme interseccional és un viatge d'anada, és una alliberació d'on ja no vols sortir mai més. ■

A mitjans de la dècada de 1980, enmig de la letal negligència en la gestió de l'Administració de Ronald Reagan de l'epidèmia de la sida i d'una moral cristiana cada vegada més influent que culpava l'homosexualitat de trencar els valors familiars, diverses bandes de punk-rock van transgredir l'heteronorma amb la seva manera de vestir i les seves crítiques i iròniques lletres, on posaven en dubte els cànons del gènere dominants; naixia així el Queercore.

QUEERCORE

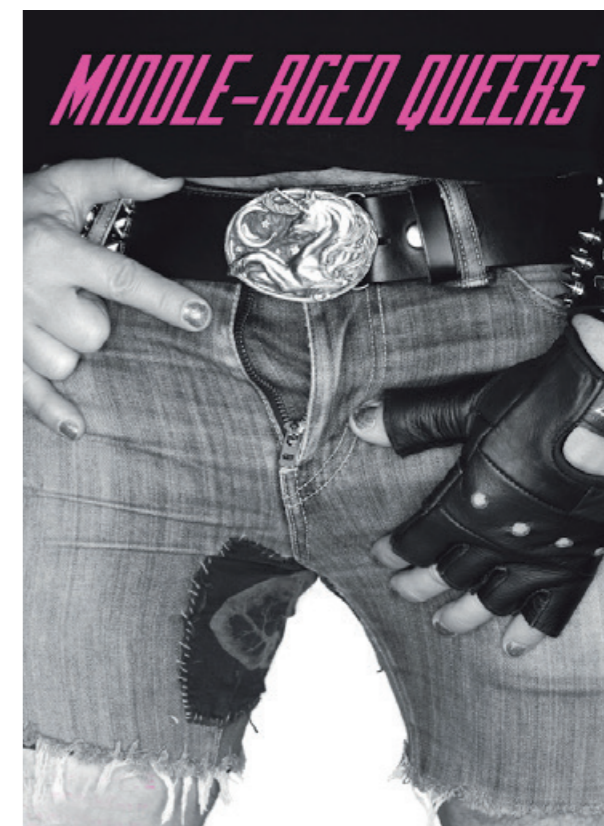
EL REBUIG A L'HETERONORMA I A L'ESTABLISHMENT DE LA CULTURA GAI

per Robert Bonet

Entre els personatges punk-rock que van transgredir l'heteronorma hi havia membres de Buzzcocks, com Pete Shelley, o Gary Floyd de The Dicks que mai no van amagar la seva ambigüitat sexual, més aviat al contrari. Aquests, juntament amb la banda de funk-hardcore Big Boys i Jayne County and the Backstreet Boys (no el grup pop de la dècada de 1990 de Max Martin), van ser els primers grups de l'escena nord-americana a «sortir de l'armari» públicament; Jay (abans Wayne) va ser la primera transgènere a liderar una banda.

El Queercore no s'ha de limitar a una zona geogràfica concreta, ja que es va dibuixar en un conjunt de contactes per tot el món. Per entendre bé el concepte és indispensable un apropament al terme *queer*, que sovint és utilitzat com una cleda en la qual entren la comunitat lèsbica, gai, bi i trans, encara que moltes teories diuen que és contraproductiu utilitzar-lo com a paraigües. Aquesta falta d'especificitat en el terme és motiu de confusió, però s'ha d'entendre que allò queer agafa significat precisament del que no és, en relació oposada a la norma.

Òbviament, la música, i la seva associació amb escenes i subcultures, no viu al marge de tot això i ha funcionat com a modalitat pràctica de la resistència simbòlica cap a les hegemònies culturals.

Del fanzín al Queeruption

Els primers fanzins, sens dubte els primers precursors del Queercore, tota aquesta escena la van denominar Homocore. El zine queer *J.D.s*, editat per G. B. Jones i el posteriorment reconegut cineasta Bruce La Bruce, va ser el que, sorgit de l'anarquisme, va utilitzar la frase *Don't be gay* per batejar tota la moguda. Va ser després quan es va canviar el prefix *homo-* per *queer-* amb la idea de reflectir una major diversitat i deslligar-se de l'ortodòxia lèsbica i gai. Aquests dos creatius exposaven «l'aburgesament del moviment gai i la problemàtica política sexual del punk», compartint el seu propi treball amb el d'altres creatius queer independents.

En aquells moments, l'escena punk mundial estava dominada per homes blancs heterosexuales, i el Queercore pretenia fugir de la idea que gais i lesbianes fossin igual de respectats que les persones heterosexuales; en aquest tipus de fanzins moltes vegades s'hi podien veure imatges pornogràfiques juntament amb textos violents i enfadats afirmant una superioritat de les persones queer. En una revista de l'època, La Bruce afirmava: «L'assimilació gai ja començava, accelerada per la crisi de la sida, i el moviment gai ja estava distanciant-se i desvinculant-se dels seus elements més rebels, extrems i anti-queer establerts, que no encaixaven en el patriarcat gai del burgès blanc.»

Pel que fa al moviment musical, no hi havia un cànon definit; les bandes podien ser formades per queers, gais, lesbianes, transsexuals, transvestits, o inclús tractar temes de diversitat LGTB sense formar part del propi col·lectiu. Martin Sorrondeguy, integrant inicialment del grup de hardcore llatí de Chicago Los Cruados, va muntar el 1998 Limp Wrist, una de les bandes queercore

més representativa juntament amb Pansy Division. I a finals de la dècada de 1990, els fanzins van seguir multiplicant-se. *BIMBOX*, *Holy Titclamps* o *Homocore* en van ser alguns exemples, i més endavant van destacar *Chainsaw* i *Outpunk Records*, que després van convertir-se en segell discogràfic.

Tot això va succeir paral·lelament a l'aparició de locals com Chicago Homocore i el centre i col·lectiu anarquista i queer DUMBA, feminització de DUMBO (Down Under the Manhattan Bridge Overpass), que va esdevenir un nexa entre la música i el cinema experimental. I no és casual que coincidís amb l'inici de festivals molt coneguts com a Queerpanic a Seattle, Go-Go a Olympia o el festival itinerant Queeruption, que avui encara està en actiu.

De com el Queercore va destruir la política de gènere

El moviment Queercore va coincidir amb el sorgiment del Riot Grrrl, que es va centrar en el poder cultural del feminisme, els drets reproductius i la identitat de gènere, però també a donar origen a la seva pròpia marca de destrucció de la política de gènere, inicialment a través de la performance de l'artista negra intersexual Vaginal Cream Davis. Encara que no fos músic i hagués dit: «El meu objectiu mai no ha estat entretenir deliberadament a ningú», ella va participar en grups artístics musicals com Black Flag, ¡Cholita! o The Afro Sisters, que tractaven temes obertament racials i sexuals. Es va arribar a publicar que utilitzava les seves performances per prendre mesures vertiginoses i satíriques contra l'ordre del vell món, posant al mateix nivell el privilegi blanc i el patriarcat amb un enginy matisat amb un estil com si es tractés d'un joc.

Pel Queercore no hi havia una manera única d'expressar la llibertat del gènere o la sexualitat, més enllà que això significués construir la pròpia identitat al voltant d'un fetitxe, estar orgullós de tenir una MTS, tenir molts amants, ensenyar salut sexual als instituts, ser o no identificat amb els propis genitals, casar-te amb tu mateix o masturbar-te fins a la mort.

Queercore lèsbic i tribbing

De qui penseu que va ser l'aventura de canviar el prefix a Homocore per Queercore? Sí, efectivament, va ser iniciativa de les dones, i és que, a finals de 1993, Donna Dresch, creadora del segell *Chainsaw*, va liderar una de les bandes més importants del Queercore femení, Team Dresch, grup que, amb l'himne «les lesbianes volem fer punk i estem enfadades», fusionava el punk amb el pop enèrgic, amb lletres que parlaven de fustigació, violació i autodefensa. I, tot i que a Alemanya el llegat el van seguir Low-End Models, les realment pioneres en el Queercore van ser les llegendàries Tribe 8.

El *tribbing*, o més conegut com la posició de la tisora, és una antiga pràctica sexual en la qual les dones pressionaven les seves vulves l'una contra l'altra, estimulants-se els clitoris i altres parts erògenes, i és d'aquí on van treure el nom Tribe 8, banda que va ser considerada la més controvertida del moviment. Elles tocaven a l'escenari amb els seus torsos nus mentre podíem veure una castració ritual amb un penis de plàstic. Amb un estil salvatge que jugava entre el punk i el thrash-metal, cridaven: «Sadomasoquisme, fel·lació, transsexuals i nudisme femení!».

La sensibilitat queercore és cosa del present

Sense creuar les nostres fronteres, avui podem trobar bandes com Perra Vieja, Genderlexx, Meconio, Las Odio, Las Sexpeares al País Basc... També grups amb estils més mestissos com els ballarucs Tremenda Jauría o les traperes Las Witch. A més, la disputa euro rosa i capitalisme versus anarcotransfeminisme i moviment queer per l'hegemonia del moviment LGTB la podem veure en molts detalls del nostre dia a dia, no només en la música.

La plumofòbia que desprenen aquells gais que els agrada l'heteronorma —els quals arriben a considerar la poca masculinitat com a sinònim de segona classe i de feblesa, i demostren estar molt còmodes movent-se en el capitalisme i el consumisme dels negocis *gayfriendly*, on se senten protegits i reafirmats— entra en contraposició directa amb l'alliberament queer del siguis com vulguis, el visca la ploma o el Queercore que queda avui dia; fins i tot, el 28 de juny hi ha dues festes de l'Orgull a la ciutat de Barcelona: la que munten les empreses i la més alternativa i transgressora.

I és que cal no oblidar que l'LGTLBI-fòbia no només ve de fora, sinó també de dins del col·lectiu: cal vigilar aquelles idees del passat impregnades de patriarcat i heteronorma que encara són presents esperant que caiguem en els mateixos errors. Tothom —homosexuals i heterosexuales, bisexuals i queer, lesbianes i transgènere, transsexuals i intersexuals, asexuals i *trysexuals*— ha de lluitar contra l'odi al diferent, respectar la diversitat i defensar els drets de les persones. ■